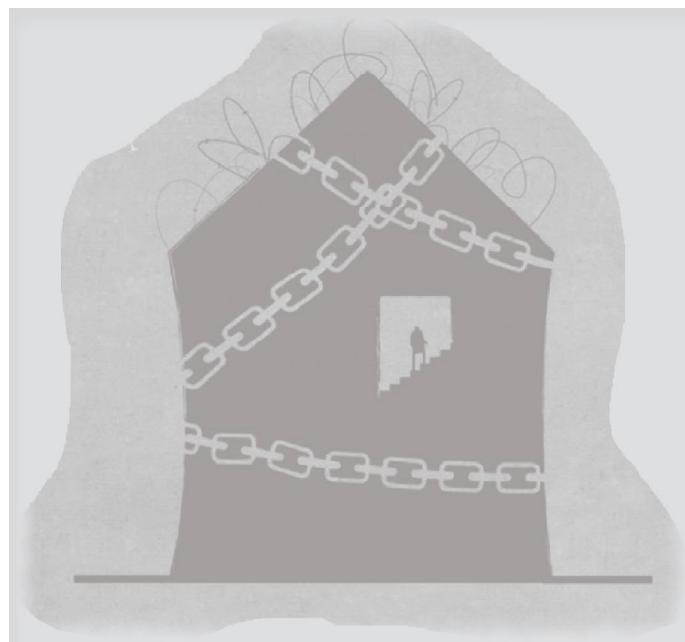

Η ελληνικότητα ως σύστομα εξουσίας

Το παραδέχομαι. Το μεγαλύτερό μου ελάττωμα, διαστροφή θα έλεγα, είναι η αχαλίνωτη περιέργειά μου να δω, να διαπιστώσω σε τι βαθμό μπορούν οι έλληνες να ενσωματώσουν τον ρατσισμό στην καθημερινότητά τους και πως διατηρείται ανέπαφο το κοινωνικό μοντέλο παροχής εγγυημένης ασυλίας σε όσους πρωτοστατούν σε δολοφονικές ενέργειες εναντίον μεταναστών. Δεδομένου, φυσικά, ότι η ελληνικότητα, σε αυτόν τον οριοθετημένο χώρο συνειδησιακά βασίζεται στις κοινά κατατημένες πεποιθήσεις ενός εθνικά καθορισμένου χώρου, συνιστά βέβαια “νεφάλαιο” εθνικής συνειδησης που σωρευτήκε μετά από εκμεταλλευτική βαρβαρότητα χρόνων ολόκληρων, εναντίον ξένων, και εξαργυρώνεται σε υλικά προνόμια των οποίων η διατήρηση προϋποθέτει τη συντήρηση των επιπέδων βίας που έχουν ήδη ασκηθεί. Η ελληνικότητα, δηλαδή, είναι ένα σύστημα εξουσίας. Η συλλογική ευθύνη που βαράίνει αυτόν τον πληθυσμό είναι προφανής αν προσθέσουμε αθροιστικά τις “επιμέρους” ένοχες συμπεριφορές με τη σιωπήλη –κατά κανόνα– αποδοχή κάθε ρατσιστικής βίας, τις επιθέσεις με τις παραλείψεις ενεργειών αποτροπής τους, τον όγλο με την αποστασιοποιημένη μάζα κάθε ειδικότητας, που συνολικά απαρτίζουν τον ελληνικό λαό. Προχωρώ εδώ σε σημεώσεις γεμάτες προκαταλήψεις, μονομερείς συμπάθειες και αντιπάθειες γιατί με αναγκάζει το ίδιο το θέμα.

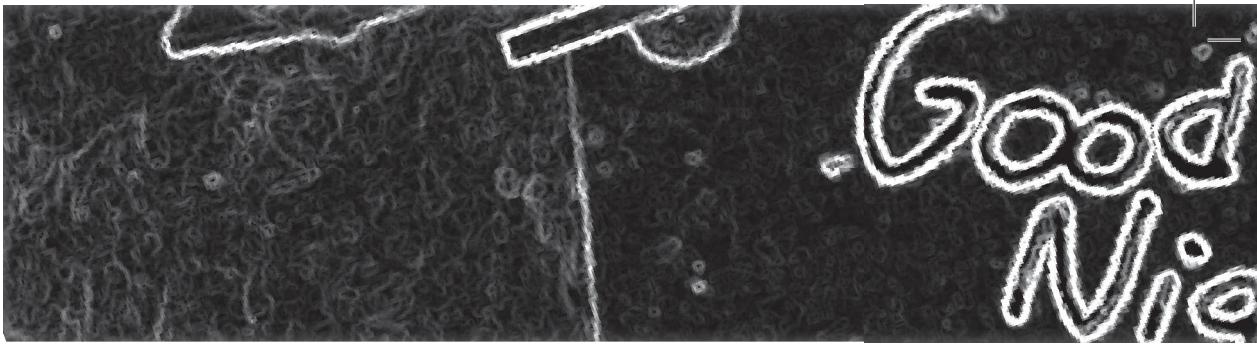
Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε να υφώνονται και πάλι νέα φράγματα μπροστά στα ξένα σώματα. Παρατηρούμε επίσης, στα νησιά και όχι μόνο, μια έντονη ελληνική δραστηριότητα. Καλέσματα από επίσημους και μη φορείς, συλλαλητήρια, πορείες, εξαγριωμένο πλήθος, οχλοσυνάξεις, πογκρόμ. Λαϊκός ξεσηκωμός ενάντια στην παρουσία των προσφύγων-μεταναστών, αλλά και των παιδιών τους στα ελληνικά σχολεία. Σύλλογοι εξοργισμένων γονέων αντιστέκονται στην όφη του μικρού μουσουλμάνου. Από το Ωραιόκαστρο ως τη Μυτιλήνη, και από τα Γιαννιτσά μέχρι τη Σάμο υψηλήκαν απειλητικά ελληνικές σημαίες. Η ειδησεογραφία με τα παραπάνω ξεγειλίζει από ρεπορτάζ, βίντεο και φωτογραφίες. Όλα εξελίσσονται σε μια ιεραρχική κλίμακα. Είναι αυτοί που έχουν τον λόγο, ως επίσημα πρόσωπα. Ρατσιστοδήμαρχοι που δεν μπορούν, πλέον, να αντισταθούν στην ακαταμάχητη επιθυμία να εκτοξεύσουν φαρμακερά σχόλια ενάντια στους πρόστιγες, πάντα με πινέμα ανθρωπισμού του τύπου «Καταλαβαίνουμε το ανθρωπιστικό κοινόματι, ειδικά αυτές τις κρίσες ημέρες, αλλά ...». Έχουν κι ένα κύρος, βλέπετε, δεν είναι για βρώμικες δουλειές. Ενώ ξέρουν ότι η ομιλία τους διεξάγεται εντός συνόλου που βρίθει βαθιά ωιζωμένων ρατσιστικών αντιλήψεων, τεχνήντως επιστρατεύουν εμπεδωμένα οργανικά σχήματα γεμάτα συνθηματολογία που δεν απαιτούν πήδημα της φαντασίας του ακροατηρίου –και τα οποία εύκολα μπορεί να κατανοήσει/αφοριούσει όλη η οικογένεια: μικροί και μεγάλοι– για την μεθοδολογία “επίλυσης των προβλημάτων” της γειτονιάς. Ξέρουν, εν ολίγοις, τι ζητούν οι δημότες που ζητωκραυγάζουν απογοητευμένοι από τις ασθενείς δράσεις. Γνωρίζουν όσες τι δομικά κοινωνικά πλαίσια κινείται αυτό το πλήθος και τι χρειάζεται για να μετατραπεί τάχιστα σε όγλο. Μέσα από τους αλαλαγμούς της ελληνόφυγης μάζας, εύκολα αντιλαμβάνονται ότι αρκεί να δώσουν το σήμα από τη θέση του θεσμικού προσώπου. Γι' αυτό βρίσκονται εκεί –για την απελευθέρωση του νησιού. Το χρωστάνε στο μέλλον των παιδιών τους. Έχουν ένα πρωταρχικό καθήκον προς τις νέες γενιές χωρίς να το εξωτερικεύουν, ωστόσο, παρά μόνο όταν χρειάζεται πρωτοβουλία, όπως σε αυτούς τους “δύσκολους καιρούς”. Αυτός ο λόγος που κινείται στα όρια της μεταφοράς, η οργανική αυτών των αξιόπιμων σκουπιδιών που δαγκώνουν τα χείλη τους από την πίεση για να κρατήσουν τα προσχήματα, δεν προσφέρει παρά μια ζεστή εστία γύρω από την οποία συσπειρώνονται ελληνοχριστιανοί ρατσιστοκάτοικοι σαν τις σφήκες. Τελικά δίνουν το σινιάλο στους υπερδραστήριους έλληνες για το μαχαίρι και τη φωτιά.

Αλλά πριν τους ακτιβιστές έχουμε και τα γνωστά ελληνόφυγα μέλη “επιτροπών αγώνα”, που στην ουσία δεν είναι παρά ένα ανάχωμα ελληνισμού εξαιρετικά υψηλής περιεκτικότητας σε ρατοισμό. Η “μολυσματική” ετερότητα αυτή τη φορά τους έχει προκαλέσει “ασφυξία” με τη θρησκεία της, τα ήθη κι έθιμά της, με τη γλώσσα και το ντύσιμό της κλπ. Κοινώς, έχει σκορπίσει πανικό στους έλληνες καινοτόμους επαγγελματίες με τη φτώχεια της, κυρίως όμως σε όσους έχουν ως κεντρική μέριμνα τη δημιουργία ενός σκηναρίους ψηφίσους κοινωνικού σώματος ένα καθεστώς πλήρους κοινωνικής/θεομακής ομοιομορφίας, θεμελιωμένο στην εξολόθρευση της διαφοράς και κάθε ξένου σώματος και τη παραγωγή μιας φυλετικής/εθνικής λαϊκής κοινότητας: αυτού που λέγεται και φασισμός. Όλοι γνωρίζουν ότι η βία που εξαπολύεται από καταστατικούς/διοικητικούς κρατικούς μηχανισμούς, αλλά και από συγκροτημένες πρωτοβιουλίες κατοίκων ή μονάδων, οδηγεί εκεί και κινητοποιείται από τη φαντασίαση ενός φυλετικά καθαρού έθνους που υπερισχύει των ατομικών/συλλογικών δικαιωμάτων των ξένων. Η επίθεσή τους –όπως γινόταν πάντα– βασίζεται στη θεμελίωση της θεσης τους ως αιμοντικής, ένα σύμπτωμα άγγους αμφισβήτησης της εθνικής ταυτότητας/κυριαρχίας. Υπάρχουν, φυσικά, και οι πιο μετριοπαθείς, με κάπως καλύτερες προθέσεις, που αποτυγχάνουν, ωστόσο, να ξεφύγουν από τα σχήματα τύπου «δεν είμαι ρατοιστής –έχω φίλο Αλβανό, εξάλλου– αλλά...» και καταλήγουν εν τέλει, αφού καταθέσουν αυτό το “πιστοποιητικό αντι-ρατοισμού”, να εξαπολύουν το μίσος τους. Προδίδοντας, έτσι, το σύμπαν των προκαταλήψεων από το οποίο προέρχονται και αυτοί. Το μόνο που αλλάζει είναι η αραιάση της ουσίας του ρατοισμού, η λείανση της υφής του, αφήνοντας άθικτο το περιεχόμενό του.

Και έπειτα είναι εκείνοι ακριβώς που αποτελούν το ακροατήριο και έχουν δευτερεύοντα λόγο στη συζήτηση, αλλά κυρίως στην δράση. Ρίχνοντας μια προσεκτική ματά στις φωτογραφίες που έχουν ήδη τραβήχτει και ο πλέον ανυποψίαστος παρατηρεί την έκδηλη αντιπεποίθηση και τα χαμόγελα που διαγράφονται μεταξύ των καταξιωμένων ομιλούντων προσώπων και του μαζεμένου πλήθους καθθές, όλοι μαζί, συγχροτούν ένα απόρθητο ιδεολογικό φρούριο και το δείχνουν. Παντού επικρατεί η ευτυχής όφη του νικητή που επευφημεί την εθνική τάξη στην οποία και ο ίδιος ανήκει. Κλασική όσο και αυθεντική συνταγή εντός ενός αλληλοτροφοδοτούμενου κοινωνικού διαταξικού πλέγματος συνόλου ρατοιστών, όπου οι διαθέσεις του ενός αντικατοπτρίζονται στην εμπρόθετη δράση του άλλου. Εδώ, άλλωστε, η εθνική συνείδηση είναι εκείνη το προσόν που θεωρείται απαραίτητη για να βρεθείς ανάμεσά τους: εν προκειμένω περισσεύει. Από το ίδιο υλικό είναι φτιαγμένοι, στον ίδιο τομέα έχουν αφυδραλατηθεί οσοι βρίσκονται εντός και εκτός εξέδρας. Και αυτό βγαίνει στον κόδιμο!

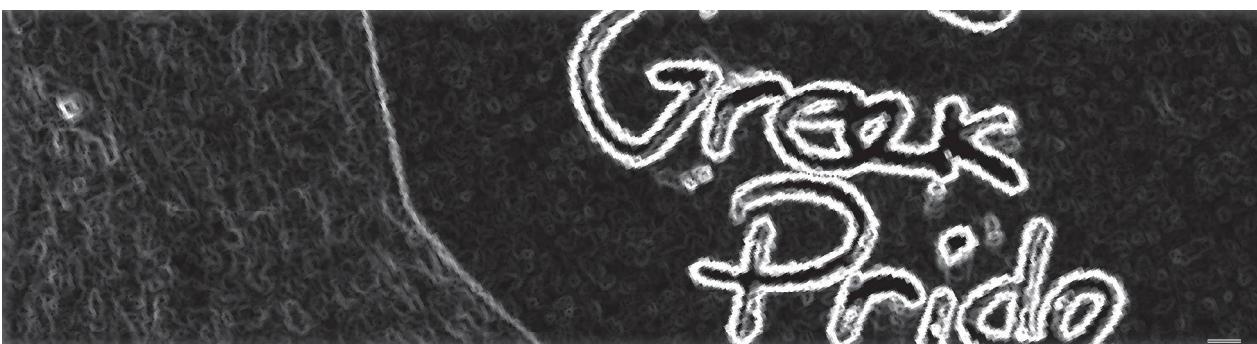
Κανείς δεν έχει καταφέρει να κατηγορήσει αυτόν τον πληθυσμό μέχρι στιγμής, όχι για προδιάθεση, αλλά για καλλιέργεια της βιολογικής διάκρισης από τα γεννοφάσια του. Τα βέλη της κατηγορίας περί απαράδεκτης γενίκευσης αγγώνουν τους «αντιρατοιστές». Εξάλλου πόσο του καιρού μας είναι να μιλάει κανείς στηλιτεύοντας τους αντίστροφους ρατοισμούς (άρα και τον ανθελληνισμό) στην ελλάδα! Έτσι προτιμάται η παραβλεψή των όρων δράσης των τοπικών πρωτοβιουλίων ως πρωτοβιουλίων δράσης με κοινή ουσείδηση, βούληση, πρακτική συνισταμένη και, κατά συνέπεια, κοινή υπαιτιότητα και συλλογική ευθύνη. Αντ' αυτού γίνεται λόγος για «πολιτισμική κρίση» – σύμπτωμα της οικονομικής πάντα, μην ξεχιόμαστε– η εκδήλωση της οποίας πολιτισμικής κρίσης χρεώνεται σε μια ληθαργική ομάδα νεοναζί χαρακτήρα.

Με τέτοιου είδους, όμως, παρεξηγήσεις ή μάλλον διαστρεβλώσεις, αποτυγχάνει κανείς να δει τις δημιουργικές (ή καταστροφικές στην προσειμένη περίπτωση σημαινεί ακριβώς το ίδιο) δυνατότητες και τις προοπτικές του ξεδιπλώματος της ελληνικότητας ως συστήματος εξουσίας. Για παράδειγμα:

α) Το μεγάλωμα της νέας γενιάς με τις πατροπαράδοτες αξίες: Το κυνήγι των ξένων δεν είναι ένα απλό πρόγραμμα, όπως ίσως φαίνεται στους απ' έξω. Προϋποθέτει συγκέντρωση και οργάνωση κάποιων βασικών στοιχείων με στόχο τη δημιουργία ενός λειτουργικού συνόλου ρατσιστών, ώστε έπειτα αυτό το σύνολο να δράσει με παιδαγωγική κατεύθυνση για τα ελληνόπουλα, να βρουν αυτά με τη σειρά τους τις απαραίτητες γνώσεις που πρέπει να έχουν γύρω από αυτόν τον τόσο υπαρξιακό τομέα της ελληνικής πραγματικότητας –το κυνήγι των ξένων– που με μόχθο και ενίστε καθαρτήριες μάχες έχουν προσεγγίσει οι μεγαλύτεροι, οι πιο αυθεντικοί απ' όλους, οι πιο έλληνες μέσα τους έλληνες. Η προσδοκία των τελευταίων φαίνεται πως δεν είναι άλλη από το να αναπούζουν οι επερχόμενες γενιές μια οργανική και φυσική επιθυμία για εξόντωση του ξένου σώματος. Έτσι μεταδίδεται ο ρατσιστικός λόγος ως πολιτισμική κληρονομιά, από πατέρα σε γιο, από γενιά σε γενιά. Τα μεταβιβαζόμενα νοητικά σχήματα είναι φτιαγμένα εν τέλει για όλη την οικογένεια: άντρα, γυναίκα και παιδί. Είναι δηλαδή ένα σχεδόν παραδοσιακό γλέντι και συνέδαιμα επαναστατική συνθήκη. Συνθήκες οι οποίες είναι άμεσα συνυφασμένες με την αποκόμιση συμβολικών στιγμών και σημείων (στιγματισμός, περιθωριοποίηση, βία/εξουσία, εμπέδωση εθνικής-χριστιανικής-ανδρικής ταυτότητας). Κι αυτό είναι μάλιστα και επαναστατικό, πέρα από πατροπαράδοτο. Γιατί έχει ήδη φτάσει η ώρα που οι νεότεροι, αυθόρυμητα, χωρίς καθοδήγηση και γονικά νταραβέρια, θα δράσουν. Πρόγραμμα που σημαίνει ξεκάθαρη χειραρχητηση, αφού πα το οι μεγάλοι δεν είναι απαραίτητοι. Δεν ξεχάμε στις αρχές Φλεβάρη του 2010 την επίθεση 13 μαθητών (ηλικίας 14-18 χρονών) με μολότοφ σε σπίτι οικογένειας από το Μπαρκλαντές με στόχο να τους κάψουν ζωντανούς. Παλιοί και νέοι μαζί δομούν από κοινού την αρχή της συμπαγούς ρατσιστικής κοινωνίας, ένα μοντέλο αντιμετώπισης εκτάκτων καταστάσεων, ο λαϊκός ελληνικός δυναμίτης για την ώρα που θα χρειαστεί!

β) Άρτος, θεάματα και πειθαρχία: Υπάρχουν διεργασίες, έπειτα, οι οποίες από τη μια προσφέρουν στα νεότερα μέλη τους ένα αυθεντικό θέματα και, από την άλλη καλλιεργούν συστηματικά έναν κυρίαρχο ρατσιστικό τύπο επικοινωνίας, το φωμί του λόγου με βάση το οποίο μπορεί κανείς να ζήσει μέσα στην ελληνική καθημερινότητα, στοιχείο που από μόνο του αποτελεί και προσταγή πειθαρχίας του ξένου σώματος για το πως να συμπεριφέρεται εντός του συγκεκριμένου οριοθετημένου χώρου. Σε ένα καιρενίο βρίζουν τους Αλβανούς, έπειτα τους Ρομά και όταν πάσσουν βαθιά κουβέντα, θα πούνε σίγουρα για τους Εβραίους. Συνεπώς έτσι συμβάλλουν και στην ρατσιστική υποτίμηση των ξένων εργατών και καθορίζουν τον κραταιό κώδικα επικοινωνίας για όσους θέλουν να ανήκουν στην κυριαρχη ομάδα. Κανείς δεν διαμαρτύρεται. Καταλαβαίνεις ότι για να κάνεις παρέα με αυτούς πρέπει κάποιον να μισείς που δεν είναι έλληνας 100%. Για να σε συμπαθήσουν, πρέπει να δούνε τα δηλητηριώδη βέλη σου εναντίον μειονοτήτων. Τον Οκτώβριο του 2012 η ελληνική αστυνομία αλλά και η ελληνική κοινωνία –μέσα από τους τηλεοπτικούς δέκτες– μπορούσε να χαμογελά αυτάρεσσα παρακολουθώντας βουλευτές νεοναζί και άλλους χριστιανόπληκτους να βρίζουν τους συντελεστές μιας παράστασης στο θέατρο Χυτήριο ως «αλβανικές κωλοτυριπίδες», οδηγώντας επιπλέον στην ακύρωση της παράστασης με “βέβηλο” περιεχόμενο και μηνύματα “υπέρ της ομοφυλοφιλίας”, πρόγραμμα ως γνωστόν απαράδεκτο για έναν τόσο παντελονάτο και ‘με-το-σταυρό-στο-χέρι’ λαό όσο οι έλληνες. Η διάδοση αυτών των επεισοδίων από την τηλεόραση, έστω κι αν τυπικά συνοδευόταν από έναν προσχηματικό καταδικαστικό λόγο για τους νεοναζί, απέβλεπε στην ουσία να δείξει ότι αυτοί όχι μόνο μπορούν να κάνουν ό,τι γνωστάρουν άλλα και ότι είναι εδώ για να πραγματώσουν τις πιο άρρωστες επιθυμίες του όχλου. Επιτέλους, κάποιος μιλάει τη γλώσσα αυτών των ανθρώπων στο καιρενίο.

γ) Η ατζέντα και η ταυτότητα: Είναι γνωστό, πως οι σωστοί έλληνες με την ίδια προθυμία συμμετοχής σε εξορμήσεις πορφυρομιτικού χαρακτήρα καταπατούν καθημερινά σε όλες τις εκφάνσεις της πραγματικότητας τα δικαιώματα, τα δικαιώματα των γυναικών, των gay και άλλων. Όμως, η παρουσία του Ξένου, τις τελευταίες δυόμισι δεκαετίες, είναι αυτή που πυροδοτεί τις πιο αυθόρυμητες και λυσσαλέες λαϊκές κινητοποιήσεις που δεν συνιδεύονται, και δεν έχουν ανάγκη, από καμία εμβάθυνση του περιεχομένου τουλάχιστον τους. Απλώς βίαιες. Υπάρχουν βέβαια μετατοπίσεις. Οι ρατοιστές μαθαίνουν από κάπου τι πρέπει να λένε και τι όχι, αναλόγως του περιβάλλοντος στο οποίο απευθύνονται. Η ελληνοκεντρική αφήγηση σήμερα δεν βασίζεται ιδιαίτερα σε βιολογικές διακρίσεις ή σε φυλετικούς διαχωρισμούς, τουλάχιστον όχι ανοιχτά. Το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας, έτοι όπως είναι διαμορφωμένη σήμερα, κάθεται αναπαντικά στη λογική της αδιαμφισθήτητης κυριαρχίας της μπλε ταυτότητας, σε μια υλική και συμβολική διαδικασία που προϋποθέτει το χαρτάκι αυτό που φυλετικοποιεί τη κοινωνική δομή, παράγει διακρίσεις και βία, ανεξάρτητα από τις πολιτικές πεποιθήσεις των μελών της. Με άλλα λόγια, ο ρατοισμός και η βία που αυτός συντρέι είναι διαβατήριες ταλεές στην κάνηση του ελληνισμού, τελετουργικός χρόδος γύρω από έναν ελληνορθόδοξο άξονα οξιών, σύμπτωμα μόνον του οποίου είναι η κατοχή του μπλε χρυσού στην τάξη. Στα μέσα Οκτωβρίου του 2015 μία μαθήτρια από την Αλβανία έπεσε θύμα ξυλοδαρμού από τρεις ελληνίδες συμμαθήτριές της γιατί προσπάθησε να σώσει την Πολωνή συμμαθήτριά της από το μένος των ελληνίδων. Η ομάδα ΔΙΑΣ και περαστικοί ενεπλάκησαν για να τις χωρίσουν και να κρατήσουν τα προσχήματα. Η αφορμή του κανγά –όπως ακούστηκε προς τα έξω– ήταν ότι η μαθήτρια από την Πολωνία και οι ελληνίδες τοπάρθηκαν με αφορμή κάτι “γκομενικό”. Η διαβατήρια τελετή της επίθεσης, σε αυτό το παρόδειγμα, γύρευε να αποκαταστήσει την τάξη του αμαρτήματος της σύναψης ερωτικής σχέσης μεταξύ ελλήνων και εθνικά Άλλων. Αυτά δεν πρέπει να γίνονται σε μια χώρα οργανωμένη ελληνικά από την κορφή ως τα νώχα. Αντίστοιχα, σε κάθε τομέα υπάρχει περιθώριο δράσης.

δ) Η κορυφή του παγόβουνου: Όταν ο εξευγενισμένος ρατοιστικός της σωτήρις ελληνικής οικογένειας (π.χ Παγγιακή/Πανσαμιακή Επιτροπή Αγώνα) πέρα από το να τροφοδοτεί ένα διαχρονικό ρατοιστικό discourse, δεν έχει την επιδραστική ενέργεια που θέλει, όταν η απειλητική συνημματολογία δεν πάσει τόπο, αποστασιοποιείται από τα επικοινωνιακά τεχνάσματα καθωσπρεπιμού και αναλαμβάνει δράση ο γνήσια ελληνικά μαχόμενος ακτιβίστικος –ενίστε μιλιταριστικός– ρατοισμός, για να καθαρίσει την κατάσταση, να βάλει τάξη με όρους που δεν απαιτούν ιδιαίτερη αποκρυπτογράφηση, με τους όρους του δρόμου. Εξάλλου, το «να ξεβρωμίσει ο τόπος», η προελλογική ατάκα της καμπάνιας του δρόμου για τους νεοναζί, ήταν πολύ πιο πριν λέξεις στο στόμα κάθε μέλους του υπόλοιπου όχλου. Όπως ακριβώς το μαχαίρι, η φωτιά και η σημαία, μιολονότι αναγνωριστικά σημάδια δράσης των οργανωμένων ρατοιστών, είναι αντικείμενα καθημερινής χρήσης. Έτοι είναι πολλαπλή η ασυλία των εκάστοτε δραστών μέσα στην ελλάδα, ψηλά ιδεολογική, εθνικο-φυλετική, αλλά και τερτιμένη, αυτονόητη. Ένας Πλακιστανός εργάτης, έτοι, που δέχτηκε επίθεση ένα πρωινό του Αυγούστου του 2016 από φασίστες, καθώς πήγαινε στη δουλειά και έπειτα τόλμησε να το καταγγείλει στην αστυνομία, έπειτα απελάθηκε από την ελληνική αστυνομία και το βράδυ –ενώ ήταν υπό κράτηση ο ίδιος– ο συγκάτοικός του δέχτηκε επίσκεψη στο σπίτι του από ομάδα νεοναζί που ενημερώθηκαν προφανώς από το οικείο αστυνομικό τμήμα. Χαιρετισμούς στο τμήμα δίωξης ρατοιστικής βίας! Πουθενά αλλού ο έλληνας δεν εμφανίζεται πιο αγέρωχος και να αστράφτει το πρόσωπό του από την ιανοποίηση που του δίνουν η ήσυχη συνείδηση και η ευνόητη χρήση ότι τα κατάφερε και πάλι. Αυτά δεν καταλαβαίνουν οι φίλοι μας οι αντιρατοιστές αλλά τους το συγχωρούμε γιατί είναι πρώτα έλληνες και μετά αντιρατοιστές. Για να ξεμπερδέψεις με το πρόβλημα που συζητιέται εδώ όμως, πρέπει να ξεμπερδέψεις με την αγάπη για την ελλάδα.

antigreek_emigre

